

Sygn. akt VIII Ka 282/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Wiesław Oksiuta

Protokolant Aneta Chardziejko

przy udziale Prokuratora Wiesławy Sawośko Grębowskiej

po rozpoznaniu w dniu 26 maja 2014 roku, 16 czerwca 2014 roku

sprawy C. K.

oskarżonego o czyn z art. 178 a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora i oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 22 stycznia 2014 roku sygn. akt XV K 1621/13

I. Zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że jako datę popełnienia czynu przyjmuje dzień 25 października 2013 roku.

II. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne.

III. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem opłaty za drugą instancję i obciąża go pozostałymi kosztami procesu w kwocie 70 (siedemdziesiąt) złotych za postępowanie odwoławcze.

IV. Kosztami procesu w zakresie apelacji prokuratora obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

C. K. został oskarżony o to, że w dniu 24 października 2013r. o godzinie 1:10 w B. na ulicy (...) prowadził samochód osobowy marki F. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości, co potwierdzono przeprowadzonymi badaniami na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu I badanie – 0,46 mg/dm³, II badanie 0,52mg/dm³, tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 22 stycznia 2014 r w sprawie sygn. akt XV 1621/13 na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k., art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne wobec oskarżonego C. K. warunkowo umorzył na okres próby 2 (dwóch) lat,

Na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku,

Na podstawie art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od 25.10.2013 r.

Na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzekł od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 200 (dwieście) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Białymstoku kwotę 150,- (sto pięćdziesiąt 00/100) złotych tytułem kosztów sądowych.

Na zasadzie art. 425 § 1 i 2 kpk, 444 kpk i 447 § 1 kpk zaskarżył powyższy wyrok w stosunku do oskarżonego C. K. w całości na jego niekorzyść prokurator i na podstawie art., 427 § 1 i 2 kpk, art. 438 pkt. 3 kpk zarzucił powyższemu wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że stopień społecznej szkodliwości czynu zarzuconego C. K. nie był znaczny, co w konsekwencji doprowadziło do warunkowego umorzenia postępowania wobec oskarżonego, podczas gdy prawidłowa analiza okoliczności przedmiotowych, w szczególności rodzaju i charakteru naruszonego dobra, jak również sposobu i okoliczności popełnienia czynu, mających wpływ na stopień społecznej szkodliwości, dają podstawę do przyjęcia, iż jest on znaczny.

Na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku co do oskarżonego C. K. w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Białymstoku.

Oskarżony zaskarżył powyższy wyrok w części orzekającej zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, zarzucając mu błąd w ustaleniach okoliczności i przebiegu zdarzenia, mający wpływ na treść orzeczenia, a polegający na przyjęciu, iż zatrzymał pojazd, ponieważ zauważył jadący za nim patrol policyjny, a także podniósł fakt, iż wyrok ten uniemożliwia mu wykonywanie pracy zarobkowej i pozostawił bez środków do życia. Na tej podstawie wniósł o zmianę orzeczenia Sądu Rejonowego w Białymstoku i warunkowe umorzenie postępowania bez zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora i oskarżonego są niezasadne i nie zasługują na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, że nie budzi zastrzeżeń Sądu Okręgowego ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz poczynione przez Sąd Rejonowy na jej podstawie ustalenia faktyczne w zakresie sprawstwa oskarżonego C. K. odnośnie zarzucanego mu czynu. W toku postępowania przygotowawczego i na rozprawie oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Nie kwestionował okoliczności związanych z zatrzymaniem. Zatem dokonane ustalenia w tym zakresie także są prawidłowe, a podniesiony przez skarżącego oskarżonego zarzut, gdzie kwestionował okoliczności związane z zatrzymaniem na uwzględnienie nie zasługiwał.

Przechodząc zatem do treści wniesionego środka odwoławczego przez prokuratora zauważyć należy, że jego przedmiotem jest zasadność zastosowania wobec oskarżonego C. K. instytucji warunkowego umorzenia postępowania. Stąd to zagadnienie należało uczynić przedmiotem rozważań w pierwszej kolejności.

I tak, zdaniem Sądu Okręgowego, nie można mieć żadnych zastrzeżeń do dokonanej przez Sąd I instancji, a kwestionowanej przez apelującego, oceny społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez C. K. oraz jego winy jako nieznacznych, czego konsekwencją było warunkowe umorzenie wobec niego postępowania karnego na okres 2 (dwóch) lat.

Niewątpliwie istotą warunkowego umorzenia postępowania, zgodnie z założeniami ustawodawcy, jest likwidowanie konfliktu wywołanego przestępstwem. Znajduje ono zastosowanie tam, gdzie nie ma potrzeby ze względu na cele kary, jej wymierzenia, a nawet kontynuowania postępowania karnego i doprowadzenia do wyroku skazującego. Podstawowym zatem celem wskazanej instytucji jest cel wychowawczy, którego spełnienie oceniane jest poprzez sprawdzenie funkcjonowania sprawcy w okresie próby. Jest to szansa dana sprawcy, by pomyślnym upływem okresu próby udowodnił, że zrozumiał naganność swego postępowania i tym samym dał gwarancję akceptowania

w przyszłości obowiązujących norm prawnych. Zastosowanie tego środka probacyjnego obwarowane jest jednak szeregiem warunków, które sprawiają, że nie może z niego skorzystać każdy sprawca przestępstwa.

Analiza okoliczności, które składają się na przewidziane w treści art. 66 § 1 k.k. przesłanki stosowania warunkowego umorzenia postępowania, w tym w szczególności analiza stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, postawy sprawcy, jego karalności, właściwości i warunków osobistych oraz dotychczasowego sposobu życia prowadzi do wniosku, iż należało podzielić stanowisko Sądu Rejonowego, że C. K. jest sprawcą, który może skorzystać z szansy, jaką niesie za sobą probacja.

Przede wszystkim podkreślić należy, że jakkolwiek rzeczywiście przedmiotem ochrony art. 178a§1 k.k. jest istotne dobro prawne jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji i to dobro naruszył oskarżony popełniając zarzucony mu czyn, to ta okoliczność oraz nagminność tego rodzaju zdarzeń podniesiona przez apelującego nie jest w stanie podważyć stanowiska Sądu Rejonowego, że w realiach przedmiotowej sprawy analiza stopnia winy tego oskarżonego i społecznej szkodliwości konkretnie popełnionego przez niego czynu należy ocenić w kategoriach nieznacznych.

Jednocześnie, co również istotne, C. K. nie był osobą wcześniej karaną, nie przebywał w izbie wytrzeźwień, a jego tryb życia należy ocenić jako ustabilizowany. Przestępstwo, które popełnił należy uznać jako incydentalne w jego życiu. Oskarżony przyznał się do popełnienia czynu, wyraził skruchę i żal.

Powyższe, w ocenie Sądu Okręgowego, świadczy o tym, iż Sąd Rejonowy słusznie dał oskarżonemu szansę poprawy zachowania w warunkach warunkowego umorzenia postępowania. Jednocześnie prawidłowo wyznaczył również okres próby, który pozwoli zweryfikować prawdziwość i trwałość postawy oskarżonego sprawdzając również przestrzeganie przez niego norm prawnych, w tym w zakresie podnoszonym przez apelującego.

Niewątpliwie zasadnie również, w celu wzmocnienia funkcji wychowawczej i stabilizacji właściwej postawy oskarżonego wobec wartości i dóbr chronionych prawem, Sąd Rejonowy orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

W ocenie Sądu Okręgowego wbrew zarzutowi skarżącego oskarżonego zasadnie Sąd Rejonowy orzekł o środku karnym zakazie prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Z uwagi na to, że oskarżony popełnił przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji i w czasie tego czynu znajdował się w stanie nietrzeźwości Sąd na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzekł wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Przy ustalaniu wymiaru tego środka karnego słusznie Sąd Rejonowy miał na uwadze, aby represja z nim związana spełniła w stosunku do oskarżonego cele zapobiegawcze i wychowawcze – w takim stopniu, aby C. K. potraktował orzeczenie w przedmiotowej sprawie jako naukę na przyszłość i nigdy więcej nie zdecydował się na prowadzenie jakiegokolwiek pojazdu po spożyciu alkoholu (bez względu na swoje samopoczucie), a skutek taki będzie osiągnięty poprzez orzeczenie tego środka w minimalnym wymiarze jednego roku. Zdaniem Sądu Okręgowego czas trwania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych jest adekwatny do ilości zawartego alkoholu w organizmie oskarżonego, jak też okoliczności związanych z czasem, miejscem gdzie doszło do zdarzenia.

Końcowo należy podkreślić w nawiązaniu do argumentacji oskarżonego zawartej w uzupełnieniu apelacji, że użyty w dniu 25 października 2013 roku wobec oskarżonego alkometr A2 004 o numerze (...) do badania stanu trzeźwości posiadał ważne świadectwo wzorcowania, a zatem uzyskany na podstawie pomiaru wynik zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu u C. K. nie budzi wątpliwości.

Sąd Okręgowy opierając się na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że przyjął właściwą datę popełnienia czynu, a mianowicie dzień 25 października 2013 roku, a nie jak błędnie wskazano dzień 24 października 2013 roku.

Nie stwierdzając innych uchybień, które mogły mieć wpływ na treść ocenianego wyroku, orzeczono jak w punkcie II. sentencji niniejszego wyroku.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze rozstrzygnięto na mocy art.636 §1 kpk, w tym o opłacie sądowej na mocy art. 7 w zw. z art.8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223), natomiast o pozostałych kosztach procesu na podstawie art. 636§1 k.p.k.